

Lth Beets A.

Jouwerse, P.

5 (w93 - w95)

Dies Gylagen:

- gedicht van 13 sept. w94
- fotoportret

1
Den Haag, 15 April 1893.

Hooggeleerde heer!

Als twaalfjarige jongen werd ik wees en kwam ten huize van mijn Oom P. Puype hoofdonderwyzer te Vlissingen. Dat was in 1832, dus niet onder de veelbesproken wet van '57. Die Oom was eene persoonlijkheid zooals men er maar zelden meer een vindt. Hy leerde ons weinig wetenschap, maar hy leerde ons zov' lezen, dat wij met lust tot onderzoek, met de begeerte om meer te leeren van school gingen. - Als hy mij wat gewoons leerde was het altyd "Piet", maar als hy mij eene ernstige vermaning gaf of hy wilde mij iets op het gemoed drukken, dan was het altyd: "Rob!" -

"Rob, chinine haalt men uit kinabast; zonder kinabast is er geene chinine en toch is chinine heel wat anders dan kinabast. - Laat uw boek altyd voor u kinabast zyn en zorg dat alles, wat zy uit uw boek haalt, in hoofd en hart chinine wordt, dan ben je jezelf en geen ander!"

Dit zeide hy mij eens, en als ik nu op 53 jarigen leeftijd zie op al de hartelyke liefde, die mij van duizenden kinderen en Ouderen tedeel valt, o, dan ben ik niet Pieter Louwerse, dan ben ik "Rob", heelemaal "Rob", en als "Rob" dank ik den goeden God, dat hy mij, den armen boerenjongen, zulk een man als Oom Puype op myn levensweg zond. Die eenvoudige schoolmeester, die zoo in alle nederigheid en vol een..

vond zijn levensweg zing, was zelf geen „ander“, maar in alles „zichzelf“. Hy was geen geleerde, die als „wandelende encyclopaëdie“ door het leven gaat; hy was een ernstig en vroom denker. Tot ernstige en vrome denkers trachtte hy zyne leerlingen te vormen. - U zal het dus wel kunnen begrijpen dat die brave Dom Puype innig door mij vereerd wordt, en dat ik nog, als ik eens in Wissingen kom, eene bedevaart doe naar de begraafplaats. „De dood is arm en heeft zyne eigene prozie“, zegt Thl., debrand, daarom was ik er niet voor twee dankbare leerlingen op zyn graf een gedenkteekentje wilden plaatsen. Ik wist dat hy zoo iets allerminst begeerd had, maar - ik kon het niet tegenhouden; het staat er. P. Louwerse dreeg er zelfs wat aan by, maar - „Rob“ nam er geen deel aan.

Moet ik U nu nog zeggen hoe innig blyde „Rob“ met Uw hartelyk briefje is. O, als Dom Puype het wist, als hy het wist, hoe zou hy myne handen pakken en vol, vol van geluk laten hooven: „Alles, Rob!“

Ik heb Uw briefje aan Rob niet verder verzonden, omdat de man, voor wien het eigenlijk bestemd was, niet meer leeft. Ik zal het zinnig bewaren als eene dankbare hulde aan zyne nagedachtenis. - Ik dank U aan wien ik al zoveel verschuldigd ben, ook buiten Uwe Camera Obscura, Uwe gedichten en al Uwe andere werken. Toen ik in 1872 op 32 jarigen leeftijd in Den Haag kwam wonen, had ik wel letterkunde beoefend, maar blykbaar langs geen goeden weg. Kort daarop hoorde ik U in „Oefening“ spreken over „Macpherson en de Ossian“. In die voor-, dracht lag voor mij menige vingerwijzing, die ik opvolgde en van dien

tyd af studeerde ik anders en met betere uitkomsten. Ik was ook onderwyzer, maar eene toenemende doofheid dwong my nu vyf jaar geleden, eervol ontslag en pensioen aan te vragen. Van dien tyd af leef ik geheel voor de pers, doch schryf alleen voor kinderen en voor eenvoudige volwassenden. Dat laat zich best vereenigen. - Mag ik U den laatsten jaargang van „Voor 't jonge volkje“ eens als pres. er. toezenden? - Toen ik ingesloten plaatje bekeek, nu eene week of vyf geleden, dacht ik: „Wat zou die Beets hierbij een warm gedichtje kunnen maken, dat vaders en moeders en kinderen begrepen!“ - Ik durfde niet by U aankloppen, want, het honorarium is voor een man als Professor Beets zoo onwvzel. - Nu „Rob“ evenwel zulk een hartelyk briefje van U kreeg, durfde onderge-, beekende het wagen en kermt hy als „kroonman“ U vragen: „Wel U hierby niet eens een gedichtje schrijven en welk honorarium vraagt U dan?“

Mogelyk meent Ge nu dat Rob, die U op „Oefening“ hoorde toch wel anders kende dan van Uw portret. Toch sprak hy waarheid. Rob heeft een gebrek ~~aan~~ dat is: het voorstellings-vermogen om, trent personen is by hem zeer slecht.

Toch toen Mevrouw van Baerle - Bosch van Drakeslein met wie ik in gezelschap van hare twee dochtertjes, - nu dochters, - door Utrecht wandelde, U met het hoofd als „Professor Beets“ aanwees, herkende ik U. Ik kocht toen te U. in een boekwinkel een groot portret van U en sedert dien tyd staat Ge boven mijne schrijftafel.

Wat wandelen met Mevrouw van Baerle zal U mogelyk doen

denken, dat ik Kroonsch ben. Dat is zoo niet; ik behoor tot de Ned. herv.
kerk. - Die dochters van mevrouw van Baerle dongen mede in den wed.,
strijd van „Voor 't jonge Volkje“. Ze behaalden den eersten prijs en dit was
voorzaak dat ik tot die familie in eene zeer vriendschappelyke betrekking
kwam te staan. - Kroonsch is ze, die familie, maar dat neemt niet weg,
dat ik en myne kinderen er zóóveel hartelyks onderwond, dat „Krob“ al,
weer in het spel kwam, Krob, die aan zyn Vorm dacht en hem o zoo
dankbaar was, dat hij die lieve menschen mocht leeren kennen.

Vergeef me, Hooggeleerde heer, dat ik zoo wyddloopig ben ge.
weest. Eigenlyk is het Uwe schuld. Uw briefje was als een tooversteen,
telje, dat de eigenschap beris om het kistje te ontsluiten waarin het
boek der gedachtenis bewaard wordt. Is dat kistje eenmaal open, och,
dan blijft de vinger by zoo menigen regel in dat boek staan of legt er
op raad van thys de groot „een vrouwtje by“.

Niet met verschuldigde, maar met natuurlyke hoogachting
heb ik de eer te zijn,
Hooggeleerde heer.

Uw's diensw. Dienaar

J. Louwse.

Noordwest Binnenringel 40.

Zoo ik hoop dan U my het nevensgaande postzegel niet ewel.
Het is voor de terugzending van het plaatje als U by dat onderwerp geen ge.,
dichtje maakt, omdat het U niets zegt. Dat kan, nietwaar? Gaarne had ik ook eenig
bericht of ik U den laatste jaargang van „Voor 't jonge Volkje“ zenden mag.

L.

2.

3. Gravenhage, 19 April 93.

Hooggeleerde heer!

Vanniddag zond ik U met de pakketpost een
kompleeten jaargang 1892-93 van „Voor 't jonge Volkje“ benevens de
eerste aflevering van den nieuwen jaargang. Het tijdschrift is van
uitgever veranderd en hoewel „nieuwe heeren, nieuwe wetten“ hier
niet ten volle wegepast kan worden, omdat ik bleef „onbepert“ re,
dacteur, toch is het wat de inrichting betreft, enigszins gewijzigd.

Nu het mij tot mijne groote vreugde bleek, dat zelfs een hinder.
tijdschrift niet beneden U ligt, zal ik U voortaan geregeld, na het
verschijnen telkens eene aflevering zenden. Moge de geest, die er in
voorzat en er in blijft voorriten, U benedigen. - Leest U het, en
vindt U er wat in, dat niet goed is, dan zal het mij een geluk zijn,
door U daarop gewezen te worden.

Mij denkt dat U mijn streven wel zal vatten, doch ik wil U
toch zeggen, wat bij mij voorzit.

„Ik heb God lief boven alles en uwe naasten als uzelfen“ is mijn
hoofdbeginzel, dat denkt mij Protestant, Katholiek en Israëliet waan,
deeren en als hoofdwet aannemen moet. De mensch, die deze wet
aanneemt, moet een doorgdraam lid zijner kerk en een goed burger zijn.
Wanneer ik nu door mijne geschriften in het kind die hoogste wet tot
daed breng, dan geloof ik een vóóruurk gedaan te hebben, waarop

Predikant, Pastoor of Rabbyn voortbouwen kan. - Een uitsluitend Pro-
testantsch beginsel voorop te zetten zou „Voor 't jonge Volkje“ alleen in
handen van geestverwanten brengen en, laat ik het gerust zeggen, ik
houd te veel van Kroonsche en Israelitische kinderen ook om deren van
mij af te stooten. Vandaar dan ook dat ik Vincentius à Paulo, - deel 27,
bladz. 76-82, - als een weldoener durfde schetsen. - Dat de Kroonsche
Kerk hem heilig verklaarde kon hij niet helpen, en mijne innige overtu-
ging is, dat deze man door allen mag nagevolgd worden, dat hij den eerbied
verdient van Protestant en Jood. - Waarom mag men wel van Czaar Peter,
van Mohammed, van Frederik den Groote, van Napoleon I, enz. wat vertel-
len en juist van een' K. K. Geestelijke niet? -

Mocht U nu om den nieuwen compleeten jaargang niet te schen-
den Joms een vel willez hebben waarin het opstel met Uw' naam er boven
staat, dan wil ik U dat wel zenden. Telkens als er een blad afgedrukt is,
stuurt de drukker er mij een, zoodat ik U dat „Schone blad“ geven kan.
Hadde ik kunnen bevroeden, dat mijn opsteltje U zulk een genoezen
deed, dan zou ik den drukker last gegeven hebben er eenige afzonderlijke
afdrukjes van te maken. Ik dacht er echter in het geheel niet aan
er U van in kennis te stellen, daar ik meende dat onze Kildebrand
te hoog stond om eenige aandacht te schenken aan een kinder-tijd „

schrift en den lof door een kinder-schrijver hem toegebracht, voor hen „
nisgeving zou aannemen. Nog minder dacht ik eraan, dat dieselfde
Kildebrand van die bijdrage schrijven zou: „Het behoort bij de stukken
betreffende de Camera Obscura door mij voor mijne kinderen bijeen,
gebracht en is daarvoor een belangrijk stuk.“ - Hij of zij, die U
de eerste aflevering van „Voor 't jonge Volkje“ ter kennismaking we-
zond, kende U beter dan ik. -

In de derde aflevering zal een gedichtje bij „Uw jongen“
komen. Nu Uw dichtgeest niet opgewekt werd, wat mij zeer spijt,
maakte ik er een rijmpje bij. Bevreemden zou het mij, als U bij
het lezen niet dacht: „Uw, huw! Ja, zo' kan alleman het, maar
dat is geene poëzie!“ -

Vergeef het mij, dat ik U alweer zoo lang met mijn gebabbel
ophield, omdat ik flecht hoor. Nu ik alleen met een persoon een woord,
gesprek houden kan, en in een gezelschap niets waard ben, mis ik al te
veel conversatie en tracht dit nog al eens goed te maken door het schrij-
ven van lange brieven. - Indien ik weer eens te Utrecht kom, wat
nog al reuk gebeurt, mag ik dan de vrijheid nemen om op
een gelegen nu bij U aan huis aan te schellen en te vragen
of Professor Beets te spreken is? De goede God doe U nog

Den Haag, 11 Oct.

Den Haag, 5 October 1894.

Hooggeleerde heer!

Onder kruisband zal U, als drukwerk, ontvangen een boekje getiteld:

„De Koninginnen op Walcheren.”

Dat boekje is niets anders, zovals U uit het voorbericht blyken zal, dan eene verzameling van de feestverslagen opgenomen in de Middelburgsche courant.

Omdat ik een Walchersche jongen ben, leefde ik die dagen, hoewel in Den Haag verloofd, toch heelmaal met myne landskiedes mede, en ik had eene aandrift om ook wat te doen. Ik zond daarom aan den hoofd-redacteur van de Middelburgsche courant eene bydrage in het dialect van myne geboorteplaats met verzoek ze des Laterdags een plaatsje in de courant te willen geven, indien de redactie die bydrage er geschikt toe achtte. — Ik ben alterminst de liberale-radicalen richting van dat orgaan toegedaan, zoodat ik twyfelde of het wel geplaatst zou worden, en zie, het werd toch geplaatst en de heer van der Pauwert, de directeur-hoofredacteur, zond mij, met vyf pres. of. van de courant, tegelykertyd een briefje waarin hij mij voor die bydrage hartelijk dank zegde. Hij belofde mij te zullen verzwijgen wie die „Oud Domburger” was, doch vroeg my meken vergunning om toch den naam te mogen noemen. — Ik heb geen weigerd. Ik wil nu eenmaal niet genwend zijn in alles waar ik optreed als verender van het thuis van Oranje in het algemeen en onze Koninginnen in het bijzonder. Zag ik vreeger hierin iets, sedert een jaar of drie zie ik er wel wat in. Ik wil al doen wat in myn vermogen is om Oranje te steunen, om het onze lieve Koningin minder moeielijk en goed te maken, maar.... P. Louwse doet dat niet meer. Men heeft mij glimlachend verweten, dat ik het deed om in het geblei te komen. Het was onwaar, maar men geloofde mij niet. Toen berloof ik om voortaan, al wat nu niet van algemeene stekking was en wat alleen diende om voor „Oranje en Nederland” propaganda te maken, niet onder myn naam te doen. — De Wilsfingse, wien ik een liedje gaf om het by het bevoegde der Koninginnen te gebruiken en wien ik alleen, op voorwaarde dat hy myn naam niet noemde, dat liedje gaf, was niet zoo bescheiden, maar deelde mede, dat de maker P. L. was en, alsof dat nog niet genoeg was, vertelde hy ook dat ik de Luctor was, die vreeger onder het opschrift „De Haagse Wandelaar” en, whelkes in de Wilsfingse courant schreef. Het deed mij leed. — Doch genoeg hierover.

lang onder ons zijn; Hij zegene Uw' onderdom.

Met onverdeelde hoogachting heb ik de eer mij te noemen:

Hooggeleerde heer,

Uw' s dienstw. dienaar

P. Louwse.

Nu van die feest. verlagen een net boekje kwam, dacht ik: „Kom, laat ik er een exemplaar van zenden aan Dr. Beets, misschien doet hem het enthousiasme der eenvoudige Leeuwen gevoelen. Ik meen evenwel dat er in mijn gedichtje: „God zegni je!“ - (zie bladz. 97) wel uitdrukkingen voorkomen, die W onbekend zijn en daarom verhouw ik dat de ophelderingen, die ik W geef, W niet beledigen zullen. Kent W de boerentaal van Walcheren acht dit dat niet geschreven.

ik heb = ik 'eb ik of 'k ē.
 gij hebt = gje eit
 hij heeft = ie eit
 zij heeft = zie eit.
 wij hebben = wlder ē }
 wy hebben = w' n ē } verschillend.
 gij hebt = jilder ē
 zij hebben = zilder ē

De klank van een klinker is dikwijls niet weer te geven. De ē klinkt als de e in bed, poet, enz. in beschaafd Nederlandsch. - De ae klinkt byna als de è in piere. - De klank ao klinkt niet als aa, ook niet als oo en ook niet als aa en oo samen. Men moet dat hooren. De Leeuwen houden er ook tweederlei oo op na en ook twee, derlei oe. Met die tweederlei oo bedoel ik de oo gevolgd door eene z. Zoo is het voor een Leeuw eene rymfout op bladz. 90, waar ik in het derde couplet van die blaasyde 'oor laat rymen op voor. Dat is niet zoo. De Leeuw geeft

aan de oo in voor de zachtklanke klank der oo zovels we die in school hooren. Daarvoor neemt hy dan ook voorhoofd „veur-'oad“. De oa in 'oad = hoofd, klinkt nu als bij een beschaafd Nederlander de oo in poort, hoord, enz., zelfs nog iets harder. - De Leeuw houdt er, en hy mist er nooit in, ook twee a klanken op na. Nooit zegt hy vaeder (ae = è) evenals de Scheveningers, maar altijd vae.
 der.

„Ben je daar?“ vraagt de Hollander.

„Jao 'k,“ zegt de Leeuw, als hy beleefd is. Dat 'k is werkelijk hier een beleefdheidsvorm. Is hy even, wel niet zoo beleefd en laat hij dat 'k weg, dan zegt hij niet jao, maar jae.

In het 3de coupletje op bladz. 90 eindigt de 2de regel op joe, de derde op dve en de vierde op foe. Het vreemde hiervan is dat joe en foe van den 2den en 4den regel op elkander rymen, maar dat het dve van den derden niet rymt op joe of foe. De oe in dve klinkt bijna in twee, als dve-e en als er van de oe evenals van de oo, eene hardklanke en eene zachtklanke was, dan zou ik zeggen: „De oe in foe, joe is zachtkort in dve hardklang.“

Dat de Leeuwen voor eens gezegd is zeggen, is een gebrek dat men zelfs by beschaafde Nederlanders

kan waarnemen, niet waar?

In het enkelvoud spreekt een Leeuw van een kind, doch het meervoud van kind is bij hem gins. Gins heeft dus eigenlijk geen enkel- en kind geen meervoud.

De Leeuw, - ik spreek uitsluitend van den plattelander van Walcheren, - met uitzondering van Arnemuiden en Westkapelle, want daar wykt het dialect zeer af, - slijkt nog meer letters in dan een reizend Engelschman. Een voorbeeld hiervan.

„Hadt het gehouden toen gij het hadt“ in Nederlandsch, zou door een Leeuw, als hy geene letters insliktte gezegd worden.

„Had 't ge'ouwe toen je 't ao.“ Nu zegt hy zuiver als een woord, „ad'gouwe toejtas“

Zelfs beschaafde Leeuwen spreken nooit van de „Koningin“, maar van de „Koningin“ of „Konegin“. Daaren, tegen zeggen ze „Koning“. -

Het weglaten van de h is regel, en het is niet waar dat de Leeuw de h neemt waar ae niet be, hoort. Alleen dan als een Leeuw Hollandsch wil praten geeft hy aan die h dikwijls eene verkeerde plaats. Den Leeuw onder Leeuwen laat in het spreken de h gezegd weg; maar als hy schrijft, ja, dan danst de h overal by als de schrijver wat oud is of maar kort school ging.

Op bladz. 99, het 5de couplet laat ik xee op mee rymen. Dat is fout. De ee in xee klinkt als de ee in peer, en de ee in mee klinkt als de ee in veel. Niet ik de ee in mee ook hardklang klinken dan zou het geene samentrekking van mede, maar eene verkorting zijn van meekrap.

Jeugd zal een Leeuw nooit zeggen; hy zegt: „joenk'eid“, maar --- ik had in het 6de couplet op bladz. 99 een woord van eene lettergreep nodig.

De ij wordt door den Leeuw steeds uitgesproken als ie, met uwa uitzondering evenwel van pupe = pype, wuuf = wyf; ruve = ryf; bluven = blyven; turuflen = tuyfelen.

De meervoudsvorm der zelfst. naamw. op n laat de Leeuw op Walcheren steeds hooren en het klinkt werke, byk goed; de n der werkwoorden laat hy evenwel steeds weg. Anders wordt dat in Leeuwsch Vlaanders, want daar laat men de n achter de werkwoorden en zelfs eenigzins zangerig hooren.

De ee in eeste = eerste klinkt beelyk hard.

Heel eigenaardig zegt een Leeuw ook, doch dat kwam in het gedichtje niet te pas: over een maand, over een weke, - over een jaer, enz, waar wy voor eene maand, voor eene week, enz zouden zeggen.

Het woord stuitje = ogenblik, maar een lang ogenblik. Men is byv. ergens een stuitje gelogeed, maar op 't ogenblik is zovels wy het gebruiken. - Den Leeuw kent geen onderscheid tusschen leggen en liggen,

zoodat leit ligt of legt beteekenen kan.

O dat er verder in het gedichtje behalve jeugd nog meer woorden komen, welke in het woordenboek van een' Leeuw niet te vinden zijn, zal U wel begrijpen. Van dien aard zijn: iedereen (ielk), terneer, levenschat, be-
mint (beminnen is in 't Leeuwisch "ouwe van"), levenslot, enz, maar dat is niet erg. Ik gebruikte de Leeuw
die woorden nooit; hy verstaat ze toch; in de poëzie komen zoveel woorden, die buiten het alledaagsche liggen. -

Maar mogelijk verveel ik U. Ik hoop maar dat ik U plezier deed met de toezending van het
boekje en dat U niet vertellen zal wie die Ond. Louburger is, weet ik zeker.

Met vriendelyken dank voor Uw schoon antwoord op mijn verjaarswensch aan U, met de meeste
hoogachting en waardering

Uw W dienstw. gezegen dienaar

P. Louwens.

4^a

Den Haag, 12 October 1794

Hooggeleerde heer!

Zoo ik hoop zal U mij niet al te lastig vinden, waar ik U alweer schrijf. Niet gaarne zou ik willen dat U in my iets vond, dat behoort tot dat, wat nu, alles behalve goed kan genoemd worden. De achting van onzen Dr Nicolaas Beets stel ik al te zeer op prijs om te trachten ze te behouden. -

Het bevreemdt U dat ik in alles, wat ik schrijf en dat betrekking heeft op ons Koninkrijk, mijn naam liefst niet meer genoemd zie. - Verzen mij U de oorzaak ervan wat duidelijker te zeggen.

Sedert 1700 sta ik als Redacteur aan het hoofd van "Voor 't jonge Volkje" en niemand weet hoeveel duizenden kinderen mij vertrouwen, hoe lief ze my hebben. Als U elke maand eens het aantal briefjes zag, dat ik van de kinderen en ook van de Ouders krijg, als U zag hoeveel briefjes ik aan kinderen en Ouders schrijf, hier moed-, daar raadgevend, elders deelnemend, dan zou U begrijpen dat ik buiten de drie tydskrifjes om door die particuliere briefjes mogelijk nog meer invloed uitvefen dan door

de tijdschriftjes zelf. - In vraagt Ge mij nu wie die kinde-
ren en Ouders zijn? U zal het wel niet ruchtbaar maken,
maar verleden jaar had eene dochter van den bekende
Dr. Abraham Kuiper in den wedstrijd van „Voor 't jonge Volkje“
een tweeden prijs, en tot tweemaal toe („tot toe?“) hadden
de dochters van Kapitein van Baerle uit Utrecht een eer-
sten prijs. Is Dr. A. K. streng orthodox-protestant, - Kapi-
tein van Baerle is streng orthodox-wonsch, en zoo hy dat
niet is, dan toch zeker Mevrouw van Baerle, die U wel by
naam zal kennen. - Met de kinderen van Dr. K en Kapi-
tein van B. heb ik druk gecorrespondeerd en met hunne
Ouders ook. Met Mevrouw van Baerle ben ik nog steeds in
briefwisseling. Myne correspondentie strekt zich evenwel
ook uit tot kinderen van liberalen, radicalen, ja sociaal-
democraten, die ook op „Voor 't jonge Volkje“ ingetekend zijn.
In nu meen ik dit.

Myne prot: geloof sluit zich aan by de leer van Drs Beets, Clae-
broek, J. J. van Toorenbergen, (dese bevestigde my te Vlisjingen,) Post,
van Kretoveld, enz.

Myne staatkundig geloof doet mij sympathie gevoelen voor
mannen als Heemskerck, Wintgens, Gleichman, enz.

Van dat geloof getuig ik gaarne, maar tracht dat zoo
voorzichtig mogelijk te doen om de vertrouwde vriend te

blijven van die vele kinderen wier Ouders lijnrecht staan
tegenover mijn beginsel.

Een sociaal-democraat schreef my eens: „Ik heb voor het
tijdschrift bedankt, omdat Gij zoo ongemerkt mijn' kinderen
heel andere begrippen leert dan ik wensch, dat ze leeren
zullen.“

Twee jongens van dien man zijn nu brallende soc:
dem. jongelingen geworden en.... ze waren vier à vyf jaar
geleden toch zoo goed, zoo hartelijk, zoo bescheiden. -

Een Katholiek geestelyke zeide my onlangs lachend: „Vrien-
den kunnen gevaarlijker zijn dan vijanden.“ -

Toen my nu iemand verweet dat ik alleen zoo Orange-
leevend was om in het „gevlj“ te komen, besloot ik, ook
met het oog op dat, wat bovengenoemde Soc-dem. mij
schreef, voortaan ongenoemd rond te reizen om als een
soort van Sintenklaas zoo heel in stilte dat, wat ik voor
goed hield, te stoppen in het geestelyk schwentje der jeugd,
en myne vaste overtuiging is het, dat ik by velen doel be-
reich. - Er is in die handeling, dat gevoel ik zelf, wat van
het Jesuitisme, maar.... is dat kwaad? Is myn doel niet
goed? - Woude ik in Utrecht, ik zou, - gewapend met myn
doovemans-hoorn, - eens by U aanschellen en vragen:
„Willt Ge mij raden? Willt Ge mij van dwaling overtuigen?“

U is oud genoeg om mijn Mentor te zijn en ik ben nog jong
genoeg om Uw Achilles te wesen. -

Met "gelei" had ik mij vergist. Ik ging op den blank af en
bracht het in verband met "geleid willen worden." - Dank
voor Uwe uitlegging. -

Uw portret heb ik in allerlei grootte en vorm; ik weet
dus ongeveer, als ik U schrijf, hoe de persoon er uitriet aan
wien ik schrijf.

Mag ik U nu ook mijn portret hierbij geven? Men
zeft dat het, al is het eene zencs-graphie, toch uitnemend
gelijkt. -

Geloof niet, dat ik op dit schrijven alweer antwoord
verwacht. Ik ben tevreden als ik Uwe achting niet ver-
loor en van U hoor ik genoeg, omdat ik veel lees van dat
wat U in druk gaf.

Met de meeste hoogachting en waardeering

Uw U dienstw. gezegen dienaar

P. L. M. Verse.

46

Den Hooggeleerden Heere
Dr Nicolaas Beets
Oud-hoogleraar te Utrecht
uit onverdeelde hoogachting en waardering van

Den Haag,
12 October 1894

P. L. M. W. v. d. W.

Leerdam 20 Sept

5

's-Gravenhage, 12 September 1895.

Hoogvereerde Heer!

"Morgen is mijn dichter jarig!" hoewel/zullen er in Nederland niet zijn, die dat vandaag zeggen, en die dan naar de pen grijpen om U hunne hartelijkste gelukwenschen aan te bieden!

Ook ik behoor tot de velen, die zoo zeggen en zoo doen!

Hartelijk wensch ik U geluk met Uw'geboortedag! Geve de goede God U het voorrecht dien schoonen dag nog vaak te vieren, - zij Hij zoo goed voor het Nederlandsche volk, den dichter te sparen, die zooveel schoons wrocht in de volle kracht des levens, en die nu in zijne hooge grijsheid nog voortgaat, het hart van elken Nederlander te verwarmen met zijn schoon lied, grootsch door zijn eenvoud, aangrijpend door zijne innigheid.

Och, hadde ik U. de Koningin slechts onderdanen allen U gelijk!

Och, hadde Nederland meer dan een Nicolaas Beets!

Het is, helaas, zoo niet! En daarom nog te meer is het mijn innige wensch, en het is zeker ook die van ieder, die het welmeent met Pranje en het heele Nederlandsche volk, dat Ge nog lang moogt vertoeven onder ons.

God zegene U en allen, die U lief zijn!

In trouwe vereering en warme geneztheid

Uw U dienstw. Dienaar

P. L. M. W. v. d. W.

beaak
25 Sept

beilage

Den Hooggelerden Heere

Dr. Nicolaas Beets

op zijn tachtigsten verjaardag.

Oud van jaren, jong van harte, vol van levenskracht en moed,
't Scheppend brein nog immer helder, woord en daad nog schoon en goed!
Wat een regen zoó te werken, als men op de levensbaan,
Onder strijden, werken, denken, tachtig jaren voort mocht gaan!
W is dat geluk geschonken, W dien regen, Hildebrand!
En op W, o edle Grijsaard, blikt thans, wat in Nederland
Nog gevoel voor poëzie heeft, en in 't warme harte draagt,
Bij den zin voor 't goede en schoone, al wat God en mensch behaagt.
Blijf nog onder ons wat leven, schoon ook de avond vallen moog!
Toer nog lang door woord en voorbeeld onze harten naar Omhoog!
Noode kunnen wij U missen, Denker, Dichter, Leeraar, Kind,
Haar ons oog voor U, Elia, nergens een Eliza vindt,
Die met U, als Hoogepriester, aan het brandend altaar staat,
Wien Gij Uw' Profeten-mantel, als een erfdeel achterlaat!
Ode Gij, aan Wiens Vaderhanden Gij den langen weg mocht gaan,
W nog jaren in Zijn Tempel offriend aan het altaar staan!
Stemte, bij het kracht-ontvallen, W diezelfde trouwe hand,
Zwaals hij U steeds gesteund heeft! God behoeft U, Hildebrand!

3-Gravenhage, 13 September 1894.

J. Louwers.

